

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS RĪKOJUMS (otrā palāta)

2021. gada 5. martā*

Prasība atcelt tiesību aktu – Enerģētika – Eiropas enerģētikas infrastruktūras – Regula (ES) Nr. 347/2013 – Pilnvaru deleģēšana Komisijai – LESD 290. pants – Deleģēts akts, ar ko groza Savienības kopīgu interešu projektu sarakstu – Akta raksturs termiņā, kurā Parlaments un Padome var izteikt iebildumus – Nepārsūdzams akts – Acīmredzama nepieņemamība

Lietā T-885/19

Aquind Ltd, Wallsend (Apvienotā Karaliste),

Aquind Energy Sàrl, Luksemburga (Luksemburga),

Aquind SAS, Rouen (Francija),

ko pārstāv *S. Goldberg, C. Davis, J. Bille, solicitors*, un *E. White*, advokāts,

prasītājas,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *O. Beynet, Y. Marinova* un *B. De Meester*, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Vācijas Federatīvā Republika, ko pārstāv *J. Möller, D. Klebs, S. Heimerl* un *S. Costanzo*, pārstāvji,

Spānijas Karaliste, ko pārstāv *M. J. Ruiz Sánchez*, pārstāve,

un

Francijas Republika, ko pārstāv *A.-L. Desjonquères, C. Mosser* un *A. Daniel*, pārstāves,

personas, kas iestājušās lietā,

par prasību, kura ir pamatota ar LESD 263. pantu un ar kuru tiek lūgts atcelt Komisijas Deleģēto regulu (ES) 2020/389 (2019. gada 31. oktobris), ar ko attiecībā uz Savienības kopīgu interešu projektu sarakstu groza Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 347/2013 (OV 2020, L 74, 1. lpp.),

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

* Tiesvedības valoda – angļu.

šādā sastāvā: priekšsēdētāja V. Tomljenoviča [V. Tomljenović], tiesneši P. Škvaržilova-Pelcla [P. Škvařilová-Pelzl] un I. Nemms [I. Nömm] (referents),

sekretārs: E. Kulons [E. Coulon],

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

Tiesvedības rašanās fakti

- 1 Prasītājas *Aquind Ltd*, *Aquind Energy Sàrl* un *Aquind SAS* ir tāda elektrotīklu starpsavienojuma projekta virzītājas, kurš savieno Lielbritānijas un Francijas elektroenerģijas pārvades tīklus (turpmāk tekstā – “starpsavienojuma projekts *Aquind*”).
- 2 Starpsavienojuma projekts *Aquind* tika iekļauts Eiropas Savienības kopīgu interešu projektu sarakstā ar Komisijas Deleģēto regulu (ES) 2018/540 (2017. gada 23. novembris), ar ko attiecībā uz Savienības kopīgu interešu projektu sarakstu groza Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 347/2013 (OV 2018, L 90, 38. lpp.), un tādējādi tika atzīts par pamatprojektu infrastruktūrās, kuras nepieciešamas iekšējā enerģētikas tirgus izveidei.
- 3 Tā kā šis Savienības kopīgu interešu projektu saraksts ir jāizveido ik pēc diviem gadiem, saraksts, kas tika izveidots ar Deleģēto regulu 2018/540, tika aizvietots ar sarakstu, kurš izveidots ar Komisijas Deleģēto regulu (ES) 2020/389 (2019. gada 31. oktobris), ar ko attiecībā uz Savienības kopīgu interešu projektu sarakstu groza Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 347/2013 (OV 2020, L 74, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “apstrīdētā regula”). Jaunajā sarakstā, kas minēts apstrīdētās regulas pielikumā, starpsavienojuma projekts *Aquind* tika iekļauts to projektu sarakstā, kurus vairs neuzskata par Savienības kopīgu interešu projektiem.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

- 4 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2019. gada 25. decembrī, prasītājas lūdza Vispārējo tiesu atcelt apstrīdēto regulu.
- 5 2020. gada 26. martā Eiropas Komisija Vispārējās tiesas kancelejā iesniedza iebildumu rakstu.
- 6 Ar vēstulēm, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegtas attiecīgi 2020. gada 1., 8. un 17. aprīlī, Vācijas Federatīvā Republika, Spānijas Karaliste un Francijas Republika lūdza atļauju iestāties lietā Komisijas atbalstam.
- 7 2020. gada 12. jūnijā prasītājas Vispārējās tiesas kancelejā iesniedza replikas rakstu.
- 8 Ar 2020. gada 3. augusta rīkojumiem Vispārējās tiesas otrās palātas priekšsēdētājs atļāva attiecīgi Vācijas Federatīvajai Republikai, Spānijas Karalistei un Francijas Republikai iestāties lietā.
- 9 2020. gada 31. augustā Komisija Vispārējās tiesas kancelejā iesniedza atbildes rakstu uz repliku.
- 10 2020. gada 11., 16. un 17. septembrī attiecīgi Vācijas Federatīvā Republika, Spānijas Karaliste un Francijas Republika Vispārējās tiesas kancelejā iesniedza iestāšanās rakstus.

- 11 Prasītāju prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- atcelt apstrīdēto regulu, ciktāl ar to starpsavienojuma projekts *Aquind* tiek svītrots no Savienības kopīgu interešu projektu saraksta;
 - pakārtoti, atcelt apstrīdēto regulu kopumā;
 - piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 12 Komisijas un Spānijas Karalistes prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- prasību noraidīt;
 - piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 13 Vācijas Federatīvā Republika un Francijas Republika lūdz Vispārējo tiesu prasību noraidīt.

Juridiskais pamatojums

- 14 Saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 126. pantu, ja prasība ir acīmredzami nepieņemama, Vispārējā tiesa pēc tiesneša referenta priekšlikuma jebkurā brīdī var lemt ar motivētu rīkojumu, neveicot turpmākas procesuālas darbības.
- 15 Šajā lietā Vispārējā tiesa, uzskatot, ka tā ir guvusi pietiekamu informāciju no lietas materiāliem, nolēmj izdot rīkojumu, neveicot turpmākas procesuālas darbības.
- 16 Iesākumā ir jāatgādina, ka, formāli neizvirzot iebildumu par nepieņemamību, Komisija iebildumu rakstā izteica iebildumus par prasības, kas celta par apstrīdēto regulu, pieņemamību, un Francijas Republika to šajā ziņā atbalstīja. Komisija norādīja, ka prasītāju celtā prasība bija priekšlaicīga, jo brīdī, kad tās iesniedza prasības pieteikumu, apstrīdētā regula vēl nebija stājusies spēkā, ka uz to attiecās iebildumu procedūra, kura paredzēta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 347/2013 (2013. gada 17. aprīlis), ar ko nosaka Eiropas energoinfrastruktūras pamatnostādnes un atceļ Lēmumu Nr. 1364/2006/EK, groza Regulu (EK) Nr. 713/2009, Regulu (EK) Nr. 714/2009 un Regulu (EK) Nr. 715/2009 (OV 2013, L 115, 39. lpp.), un ka līdz ar to tā nebija galīgs nepārsūdzams akts.
- 17 Replikas rakstā prasītājas norāda, ka viņu prasības pieteikums ir pieņemams, un noraida Komisijas argumentus šajā ziņā. Vispirms tās uzsver, ka Komisija pieņēma apstrīdēto regulu 2019. gada 31. oktobrī un, lai arī tā tika publicēta *Oficiālajā Vēstnesī* tikai 2020. gada 11. martā, regula jau bija pieejama Komisijas interneta vietnē. Turpinot tās norāda, ka datums, kad akts stājas spēkā, judikatūrā netiek uzskatīts par atbilstīgu, lai noteiktu, vai pasākumi ir sagatavojošs akts vai iestādes galīgā nostāja. Šajā ziņā tās piebilst, ka apstrīdētā regula ir Komisijas galīgā nostāja un ka nav ticis pieņemts neviens cits tiesību akts, kas var būt prasības atcelt tiesību aktu priekšmets. Turklāt tās apgalvo, ka saistībā ar iebildumu procedūru Eiropas Parlamentam vai Eiropas Savienības Padomei nebija iespējas pieņemt grozītu aktu, bet gan tie varēja vienīgi novērst to, ka apstrīdētā regula stājas spēkā. Tās precizē, ka tad, ja Padome vai Parlaments būtu iebilduši pret apstrīdētās regulas stāšanos spēkā, Komisija būtu varējusi atcelt pieņemto aktu un pieņemt jaunu aktu. Visbeidzot, apstrīdētās regulas galīgo raksturu apliecinot arī tas, ka Komisija nepieņēma nevienu citu tiesību aktu pēc tam, kad beidzās termiņš iebildumu izteikšanai, un tas, ka apstrīdētās regulas datums joprojām ir 2019. gada 31. oktobris.

- 18 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru par aktiem vai lēmumiem, attiecībā uz kuriem var celt prasību atcelt tiesību aktu LESD 263. panta izpratnē, ir uzskatāmi pasākumi, kas rada saistošas tiesiskās sekas, kuras var ietekmēt prasītāja intereses, būtiski mainot tā tiesisko stāvokli (spriedumi, 1981. gada 11. novembris, *IBM/Komisija*, 60/81, EU:C:1981:264, 9. punkts, un 1998. gada 16. jūlijs, *Regione Toscana/Komisija*, T-81/97, EU:T:1998:180, 21. punkts).
- 19 Ciktāl runa ir par aktiem vai lēmumiem, kuru izstrāde notiek vairākās stadijās, it īpaši atbilstoši iekšējai procedūrai, apstrīdami tiesību akti principā ir tikai tie dokumenti, kuros šādas procedūras noslēgumā ir noteikta iestādes galīgā nostāja, izņemot starpdokumentus, kuru mērķis ir sagatavot galīgo lēmumu (spriedumi, 1981. gada 11. novembris, *IBM/Komisija*, 60/81, EU:C:1981:264, 10. punkts, un 1990. gada 10. jūlijs, *Automec/Komisija*, T-64/89, EU:T:1990:42, 42. punkts).
- 20 Tāpat ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru saistībā ar prasību atcelt tiesību aktu atbilstoši LESD 263. pantam prasības pieņemamība ir jāizvērtē, atsaucoties uz to situāciju, kāda ir bijusi prasības pieteikuma iesniegšanas brīdī (spriedumi, 2013. gada 24. oktobris, *Deutsche Post/Komisija*, C-77/12 P, nav publicēts, EU:C:2013:695, 65. punkts; 2014. gada 9. septembris, *Hansestadt Lübeck/Komisija*, T-461/12, EU:T:2014:758, 22. punkts (nav publicēts), un 2018. gada 25. oktobris, *KF/EUSC*, T-286/15, EU:T:2018:718, 164. punkts).
- 21 Turklāt LESD 263. panta sestās daļas noteikumi, kuros ir precizētas formalitātes – paziņošana vai publicēšana –, atbilstoši kurām sāk ritēt prasības atcelt tiesību aktu celšanas termiņš, neliedz prasītājam iesniegt savu prasības pieteikumu Savienības tiesā, sākot jau no apstrīdētā akta pieņemšanas brīža, negaidot tā paziņošanu vai publicēšanu. Šajā pantā nav precizēts, ka šī akta publicēšana vai paziņošana būtu šādas prasības celšanas priekšnosacījums. Lai dotu attiecīgajām personām pietiekamu laiku publicēta Savienības tiesību akta apstrīdēšanai, pilnībā pārzinot visus faktus, termiņš prasības par šādu tiesību aktu celšanai atbilstoši LESD 263. panta sestajai daļai sākas tikai pēc tā publicēšanas. Prasības par Savienības tiesību aktu celšana pirms tā publicēšanas un sākot no šā tiesību akta pieņemšanas brīža, nekādā ziņā nelabvēlīgi neietekmē prasības celšanas termiņa mērķi, kas ir tiesiskās drošības nodrošināšana, novēršot bezgalīgu tādu Savienības tiesību aktu apstrīdēšanu, kuri rada tiesiskās sekas. Līdz ar to, kaut arī ar akta publicēšanu tiek sākota prasības celšanas termiņu ritēšana, un tiem beidzoties, minētais akts kļūst galīgs, tā nav tiesību celt prasību par šo aktu rašanās nosacījums (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 26. septembris, *PPG un SNF/ECHA*, C-626/11 P, EU:C:2013:595, 35.–39. punkts). Tomēr ir jāuzsver, ka iespēja celt prasību pirms strīdīgā akta publicēšanas ir iedomājama tikai ar nosacījumu – kā atgādināts šā rīkojuma 18. punktā –, ka aplūkojamais akts rada saistošas tiesiskās sekas, kuras var ietekmēt prasītājas intereses.
- 22 Tas, vai apstrīdētā regula ir apstrīdams akts un vai prasība līdz ar to ir pieņemama, ir jāvērtē, ņemot vērā šo judikatūru.
- 23 Pirmkārt, ir jāatgādina, ka Komisija pieņēma apstrīdēto regulu, piemērojot pilnvaru deleģēšanu, ko likumdevējs tai ir paredzējis, piemērojot LESD 290. pantu. LESD 290. panta 1. punktā ir noteikts, ka ar leģislatīvu aktu Komisijai var dot pilnvaras pieņemt vispārēji piemērojamus neleģislatīvus aktus, lai papildinātu vai grozītu dažus nebūtiskus leģislatīvu aktu elementus. Šajā pašā normā ir arī paredzēts, ka leģislatīvajos aktos tiek konkrēti noteikti pilnvaru deleģēšanas mērķi, saturs, apjoms un ilgums. LESD 290. panta 2. punktā ir precizēts, ka leģislatīvie akti skaidri paredz nosacījumus, ar kādiem notiek minētā deleģēšana, un šie nosacījumi ir šādi – pirmām kārtām, Parlaments vai Padome var izlemt atsaukt deleģēšanu, un, otrām kārtām, deleģētais akts var stāties spēkā vienīgi tad, ja Parlaments vai Padome leģislatīvajā aktā noteiktajā termiņā nav izteikuši iebildumus.
- 24 Otrkārt, ir jāatgādina, ka ar Regulu Nr. 347/2013 likumdevējs ir deleģējis Komisijai pilnvaras pieņemt un pārskatīt Savienības kopīgu interešu projektu sarakstu stratēģisko Eiropas enerģētikas infrastruktūru jomā.

- 25 Saskaņā ar Regulas Nr. 347/2013 3. panta 3. punktu un 4. punkta otro daļu šo sarakstu Komisija izveido, pamatojoties uz reģionālajiem sarakstiem, ko pieņēmušas reģionālo grupu lēmējstruktūras, kuras veido dalībvalstis un Komisija, norādot katra projekta devumu energoinfrastruktūras prioritāro koridoru un jomu īstenošanā un to, kā tie atbilst kopīgu interešu projektu kritērijiem.
- 26 Piemērojot Regulas Nr. 347/2013 16. panta 4. punktu, tiklīdz Komisija pieņem deleģētu aktu, tā par to paziņo vienlaikus Parlamentam un Padomei. Saskaņā ar tās pašas regulas 16. panta 5. punktu pieņemts deleģētais akts stājas spēkā tikai tad, ja divos mēnešos no dienas, kad minētais akts paziņots Parlamentam un Padomei, ne Parlaments, ne Padome nav izteikuši iebildumus vai ja pirms minētā laikposma beigām gan Parlaments, gan Padome ir informējuši Komisiju par savu nodomu neizteikt iebildumus. Pēc Parlamenta vai Padomes iniciatīvas šo laikposmu pagarina par diviem mēnešiem.
- 27 Treškārt, ir jākonstatē, ka šajā lietā stadija, kurā Parlaments un Padome varēja izteikt iespējamus iebildumus par apstrīdēto regulu, sākotnēji beidzās 2019. gada 31. decembrī. Šī stadija tika pagarināta par diviem mēnešiem, proti, līdz 2020. gada 29. februārim. Šo četru mēnešu laikā Parlaments un Padome neizteica nevienu iebildumu. Līdz ar to 2020. gada 11. martā apstrīdētā regula tika publicēta *Oficiālajā Vēstnesī* un stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc šīs publicēšanas datuma.
- 28 No iepriekš minētā izriet, ka brīdī, kad tika celta prasība atcelt tiesību aktu, proti, 2019. gada 25. decembrī, iebildumu stadija, kuras laikā Parlaments un Padome varēja iebilst pret apstrīdētās regulas stāšanos spēkā, nebija beigusies.
- 29 Ir jāuzsver, ka pilnvaru deleģēšanas mehānisms, kas noteikts ar LESD 290. pantu, ir jāvērtē kopumā. LESD 290. panta 2. punktā ir paredzēta iespēja uz pilnvaru pieņemt vispārēji piemērojamus nelegislatīvus aktus deleģēšanu attiecināt nosacījumu, proti, veikt “iebildumu stadijas” pārbaudi legislatīvajā aktā noteiktajā termiņā. Šīs pārbaudes veikšana tāpat nav nodalāma no pilnvaru deleģēšanas pareizas īstenošanas.
- 30 Regulā Nr. 347/2013 likumdevējs ir izmantojis LESD 290. panta 2. punktā paredzēto iespēju attiecināt uz Komisijas pilnvaru deleģēšanu nosacījumu par iebildumu stadijas pabeigšanu. Tādējādi Komisijas pilnvaras, piemērojot minēto regulu, pieņemt deleģētu aktu, kas rada saistošas tiesiskās sekas, prasa, lai būtu pabeigta visa procedūra, kura nodrošina pilnvaru deleģēšanas pareizu īstenošanu, un līdz ar to būtu izpildīts ar minēto regulu paredzētais nosacījums.
- 31 Citiem vārdiem, tas nozīmē, ka Komisija var radīt deleģētu aktu, kas ir tiesību sistēmas sastāvdaļa un tādējādi rada saistošas tiesiskās sekas, vienīgi izpildot Regulā Nr. 347/2013 paredzēto nosacījumu un tādējādi nosakot šim pieņemtajam aktam “iebildumu stadijas”, kura ilgst līdz četriem mēnešiem, pārbaudi.
- 32 Kā tika uzsvērts šā rīkojuma 27. un 28. punktā, brīdī, kad tika celta prasība atcelt tiesību aktu, Regulas Nr. 347/2013 16. panta 5. punktā paredzētais nosacījums nebija izpildīts. No tā izriet, ka Komisijas 2019. gada 31. oktobrī pieņemtais akts 2019. gada 25. decembrī nevarēja tikt uzskatīts par galīgu un nevarēja šajā pašā datumā tikt uzskatīts par aktu, kas rada saistošas tiesiskās sekas, kuras var ietekmēt prasītāju intereses.
- 33 No tā izriet, ka 2019. gada 25. decembrī apstrīdētā regula nebija pārsūdzams akts.
- 34 Šajā kontekstā, pirmkārt, ir jāuzsver, ka prasības atcelt apstrīdēto regulu izskatīšana pēc būtības nozīmētu, ka Vispārējā tiesa sniedz vērtējumu par jautājumiem, par kuriem Parlamentam un Padomei vēl nav bijusi iespēja pieņemt lēmumu, un līdz ar to šādas prasības rezultātā priekšlaicīgi tiktu sāktas diskusijas par lietas būtību un tiktu sajaukti dažādie administratīvās procedūras un tiesvedības posmi. Tādējādi šādas prasības pieņemšana izskatīšanai nebūtu saderīga ar pilnvaru sadalījumu starp tādām Savienības iestādēm kā Parlaments un Padome, no vienas puses, un Savienības tiesa, no otras puses, kā arī ar pareizas tiesvedības prasībām un likumīgu administratīvās procedūras norisi (šajā nozīmē

skat. spriedumus, 1981. gada 11. novembris, *IBM/Komisija*, 60/81, EU:C:1981:264, 20. punkts, un 2011. gada 13. oktobris, *Deutsche Post* un *Vācija/Komisija*, C-463/10 P un C-475/10 P, EU:C:2011:656, 51. punkts).

- 35 Otrkārt, ir jānoraida prasītāju arguments, saskaņā ar kuru apstrīdētā regula galu galā netika grozīta iebildumu stadijā Parlamentā un Padomē. Tas, ka sākotnējais akts – proti, apstrīdētā regula – netika grozīts, nemaina tā raksturu. Grozījumu neesamība tātad neļauj Vispārējai tiesai uzskatīt, ka apstrīdētā regula – akts, kuru, ņemot vērā šā rīkojuma 20. punktā atgādināto judikatūru, Savienības tiesa vienīgo var vērtēt saistībā ar prasību atcelt tiesību aktu, – atbilst galīgam pieņemtam aktam, kas ir stājies spēkā atbilstoši likumdošanas procesam, kā tas, piemērojot LESD 290. pantu, ir noteikts Regulas Nr. 347/2013 16. panta 5. punktā.
- 36 Šo iemeslu dēļ būtu arī mākslīgi un juridiski kļūdaini uzskatīt, ka apstrīdētā regula radīja saistošas tiesiskās sekas kopš tās pieņemšanas brīža, proti, 2019. gada 31. oktobra, un ka tās tika apturētas vienīgi, kamēr pastāvēja iespēja Parlamentam vai Komisijai izteikt iebildumus.
- 37 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, ir jāuzskata, ka apstrīdētā regula nav galīgs akts, kas rada saistošas tiesiskās sekas, kuras var ietekmēt prasītāju intereses. Līdz ar to prasība ir jānoraida kā acīmredzami nepieņemama.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 38 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs. Šajā lietā, tā kā prasītājam spriedums ir nelabvēlīgs, tām ir jāpiespriež segt savus tiesāšanās izdevumus, kā arī atlīdzināt Komisijas tiesāšanās izdevumus, tostarp tos, kas saistīti ar pagaidu noregulējuma tiesvedību, saskaņā ar Komisijas prasījumiem.
- 39 Atbilstoši Reglamenta 138. panta 1. punktam dalībvalstis, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. No tā izriet, ka Vācijas Federatīvā Republika, Spānijas Karaliste un Francijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

izdod rīkojumu:

- 1) **Prasību noraidīt kā acīmredzami nepieņemamu.**
- 2) ***Aquind Ltd*, *Aquind Energy Sàrl* un *Aquind SAS* sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas, kā arī atlīdzina Komisijas tiesāšanās izdevumus, tostarp tos, kas ir saistīti ar pagaidu noregulējuma tiesvedību.**
- 3) **Vācijas Federatīvā Republika, Spānijas Karaliste un Francijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.**

Luksemburgā, 2021. gada 5. martā

Sekretārs
E. Coulon

Priekšsēdētāja
V. Tomljenović